

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 45/2012-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2012 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka v konaní o sťažnosti Ing. J. N., N., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 60/2003 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. N. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 60/2003 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 60/2003 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. J. N. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava II j e p o v i n n ý uhradiť Ing. J. N. trovy konania v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. I. R., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 45/2012-15 z 25. januára 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. J. N., N. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 60/2003.

Podstatou námietok sťažovateľa bolo tvrdenie o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/60/2003, predmetom ktorého je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva. Podľa

vyjadrenia sťažovateľa okresný súd vykonal vo veci niektoré úkony, ale o jeho postupe po máji 2008 nemá žiadne vedomosti. Sťažovateľ vyslovil názor, že konanie okresného súdu, ktoré v danej veci trvá už vyše 10 rokov, keďže návrh bol podaný v auguste 2001, nesmeruje k odstráneniu stavu právnej neistoty. Zároveň uviedol, že nesprávnosť postupu okresného súdu vidí najmä v tom, že okresný súd nevyužil všetky zákonné možnosti na to, aby zabezpečil plynulosť konania, no okrem toho dodal, že v priebehu konania sa vyskytli aj obdobia, keď bol okresný súd nečinný, pričom mu nebránilo nič v tom, aby konal bez prietáhov. Podľa názoru sťažovateľa sa on sám na prietáchoch v konaní okresného súdu nijakým spôsobom nepodieľal a súčasne dodal, že vec nepovažuje za skutkovo ani právne zložitú.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 60/2003 porušené bolo, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov a zakázal mu pokračovať v porušovaní označených práv, okresnému súdu uložil povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania v sume 475,93 €.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadrila predsedníčka okresného súdu listom sp. zn. Spr. 2019/2012 z 18. júla 2012, v ktorom uviedla prehľad úkonov okresného súdu vykonaných v namietanej veci. V tejto súvislosti poukázala na to, že aj napriek tomu, že návrh sťažovateľa bol okresnému súdu doručený v roku 2001, s prihliadnutím na vykonané úkony považuje sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú.

Predsedníčka okresného súdu v označenom liste zároveň oznámila, že netrvá na ústnom prerokovaní danej veci.

Totožnú skutočnosť oznámila ústavnému súdu aj právna zástupkyňa sťažovateľa podaním doručeným ústavnému súdu 15. mája 2012.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj zo spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 60/2003 ústavný súd zistil nasledujúci skutkový stav veci:

Dňa 23. augusta 2001 sťažovateľ doručil okresnému súdu návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom okresný súd až 31. marca 2003 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a 9. apríla 2003 bola veci pridelená spisová značka 14 C 60/2003.

Dňa 26. júla 2003 okresný súd určil termín pojednávania na 24. október 2003, ale pojednávanie sa neuskutočnilo pre neúčast' odporkyne.

Dňa 7. novembra 2003 sťažovateľ doručil okresnému súdu návrhy na vykonanie dôkazov a 16. decembra 2003 sa k návrhu sťažovateľa vyjadrila odporkyňa.

Na 17. december 2003 bol určený ďalší termín pojednávania, ktoré sa však pre neúčast' oboch účastníkov konania neuskutočnilo.

Pojednávanie určené na 3. marec 2004 bolo odročené na 26. máj 2004 z dôvodu pokusu o mimosúdnu dohodu. Toto pojednávanie však bolo odročené na 11. jún 2004, pričom ani v tento deň sa neuskutočnilo z dôvodu neúčasti odporkyne. Ďalší termín bol určený na 7. júl 2004.

Pojednávanie určené na 7. júl 2004 sa neuskutočnilo pre neprítomnosť (hospitalizáciu) odporkyne a ďalší termín bol určený na 20. október 2004. Tohto dňa sa však pojednávanie neuskutočnilo z dôvodu práceneschopnosti odporkyne. Ďalší termín bol určený na 11. február 2005. Pojednávanie bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti odporkyne na 15. apríl 2005. Práceneschopnosť odporkyne okresný súd preveroval aj prostredníctvom S., pobočka B.

Dňa 15. apríla 2005 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie. Obaja účastníci konania boli prítomní. Pojednávanie bolo odročené na 6. júl 2005 a sťažovateľ bol vyzvaný

na doplnenie návrhu. Pojednávanie sa neuskutočnilo a bolo odročené na 28. október 2005 s tým, že sťažovateľ bol opäť vyzvaný na doplnenie návrhu.

Dňa 21. septembra 2005 sťažovateľ doplnil svoj návrh.

Pojednávanie určené na 28. október 2005 sa neuskutočnilo z dôvodu práceneschopnosti sťažovateľa.

Dňa 31. januára 2006 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, na ktorom nebol prítomný sťažovateľ. Ďalší termín bol určený na 3. máj 2005, ale právna zástupkyňa sťažovateľa žiadala o jeho odročenie z dôvodu kolízie pracovných povinností.

Ďalšie pojednávania sa uskutočnili 8. septembra 2006 a 6. decembra 2006. Nový termín pojednávania bol určený na 28. február 2007.

V priebehu mesiaca december 2006 okresný súd spracoval výzvy orgánom verejnej moci a iným subjektom na účely zistenia skutočností dôležitých pre konanie.

Dňa 28. februára 2007 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie. Ďalší termín bol určený na 13. jún 2007 s tým, že obaja účastníci predložia návrhy na doplnenie dokazovania. Tieto predložili v marci 2007.

Dňa 13. júna 2007 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. november 2007 s tým, že bude ustanovený znalec a taktiež budú spracované ďalšie výzvy na účely poskytnutia informácií dôležitých pre konanie. Pojednávanie určené na 14. november 2007 sa neuskutočnilo z dôvodu neprítomnosti odporkyne.

Dňa 16. novembra 2007 okresný súd uznesením ustanovil znalca z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvia účtovníctva, ale uznesením z 10. decembra 2007 výrok o ustanovení znalca zrušil a ustanovil znalecký ústav.

Dňa 30. novembra 2007 odporkyňa podala odvolanie proti uzneseniu zo 16. novembra 2007 vo vzťahu k výroku o povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Odvolanie doplnila 18. januára 2008.

Okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 4. februára 2008, ale ten mu ho bez meritórneho rozhodnutia 3. júla 2008 vrátil s tým, že vzhľadom na to, že rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, odvolaniu môže v celom rozsahu vyhovieť sudca súdu prvého stupňa.

Dňa 14. marca 2008 sťažovateľ žiadal o vydanie predbežného opatrenia, čomu okresný súd vyhovel uznesením z 18. marca 2008. Proti rozhodnutiu podala odporkyňa 8. apríla 2008 odvolanie.

Dňa 14. apríla 2008 okresný súd predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý uznesením sp. zn. 15 Co 113/2008 z 30. mája 2008 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a 1. júla 2008 vrátil spis okresnému súdu.

Dňa 13. novembra 2008 bol spis odovzdaný znaleckému ústavu na vypracovanie znaleckého posudku. Podaním zo 17. februára 2009 znalecký ústav požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 31. marca 2009 okresný súd požiadal znalecký ústav o vrátenie spisu na účely preverenia istých skutočností.

Dňa 18. augusta 2009 okresný súd predložil spis krajskému súdu v súvislosti s odvolaním podaným odporkyňou proti uzneseniu okresného súdu zo 16. novembra 2007. Krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 277/2009 z 26. februára 2010 uznesenie okresného súdu v napadnutej časti potvrdil. Spis bol okresnému súdu vrátený 9. apríla 2010.

Dňa 11. apríla 2010 bol spis odovzdaný znaleckému ústavu, ktorý v júni 2010 okresnému súdu oznámil, že odporkyňa žiadal o predloženie dokladov.

Dňa 3. marca 2011 okresný súd urgoval znalecký ústav v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku, na čo znalecký ústav reagoval listom z 28. marca 2011 a žiadal okresný súd o inštrukciu ako pokračovať v znaleckom dokazovaní vzhľadom na to, že odporkyňa neposkytla potrebnú súčinnosť.

Dňa 6. októbra 2011 znalecký ústav vrátil spis okresnému súdu (bez posudku), ktorý následne 12. decembra 2011 vyzval odporkyňa na poskytnutie súčinnosti. Spis bol znaleckému ústavu opätovne predložený 15. decembra 2011.

Dňa 13. marca 2012 okresný súd opäť urgoval znalecký ústav na vypracovanie znaleckého posudku, ktorý v apríli 2012 okresnému súdu oznámil, že odporkyňa opätovne urgoval na predloženie dokladov.

Dňa 22. júna 2012 znalecký ústav vrátil spis okresnému súdu s tým, že ukončuje práce na znaleckom posudku z dôvodu, že odporkyňa ani na výzvy požadované podklady neposkytla.

Okresný súd uznesením sp. zn. 14 C 60/2003 z 10. júla 2012 uložil odporkyni poriadkovú pokutu v sume 820 €.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého zmyslom a podstatou je právo každého na to, aby jeho vec bola prerokovaná bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 245/07).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 60/2003 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: a) právna a faktická zložitosť veci, b) správanie účastníkov konania a c) postup samotného súdu (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom posúdenia je konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva. Podľa názoru ústavného súdu predmet tohto konania pred všeobecným súdom

nie je ojedinelou záležitosťou, práve naopak, rozhodovanie o tejto právnej otázke patrí medzi bežnú agendu všeobecných súdov. V takýchto druhoch konaní sa na posúdenie a zodpovedanie otázok vyžadujúcich si odborné znalosti bežne ustanovujú znalci a vykonáva sa rozsiahlejšie dokazovanie, čo významným spôsobom ovplyvňuje vybavovanie tejto agendy, ktorú týmto možno chápať ako skutkovo náročnú.

Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, k tomu ústavný súd uvádza, že zistil isté skutočnosti, ktoré mali vplyv na priebeh konania, ale zároveň neprispeli k jeho predĺženiu vo výraznej miere. Sťažovateľ, respektíve jeho právny zástupca sa v priebehu konania riadne zúčastňovali pojednávaní s výnimkou obdobia od 28. októbra 2005, keď sa sťažovateľ nezúčastnil pojednávania z dôvodu práceneschopnosti, až do 8. septembra 2006, keď sa sťažovateľ zúčastnil pojednávania potom, čo pojednávania určené na 31. január 2006 a 3. máj 2006 boli odročené pre jeho neprítomnosť alebo pre neprítomnosť jeho právnej zástupkyne z dôvodu kolízie pracovných povinností. Sťažovateľ zároveň reagoval na výzvy okresného súdu s výnimkou obdobia 5 mesiacov, keď na výzvu okresného súdu uskutočnenú na pojednávaní 15. apríla 2005 reagoval až 21. septembra 2005, keď svoj návrh doplnil.

V namietanej veci ide o sporové konanie, v rámci ktorého je každý účastník povinný vynakladať všetko úsilie o súčinnosť so súdom tak, aby tento mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom. Vychádzajúc z uvedenej charakteristiky sporového konania je potrebné sťažovateľovi vytknúť aj jeho pasívny prístup v uvedených obdobiach, a preto ústavný súd v súvislosti s jeho správaním prihliadol aj na výšku finančného zadost'učinenia, ktorú mu priznal za porušenie označeného základného práva postupom okresného súdu.

Ústavný súd sa v neposlednom rade zaoberal aj samotným postupom okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za prvoradé poukázať na to, že predmetné konanie vedené na okresnom súde trvá takmer 11 rokov. Už len toto zistenie signalizuje, že postup okresného súdu v predmetnej veci nekorešponduje s obsahom základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov či jeho práva na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote. V období od 4. februára 2008 do 3. júla 2008 sa spis nachádzal na odvolacom súde, sťažovateľ však v petite sťažnosti prietahy na tomto súde nenamietal.

Ústavný súd je toho názoru, že za neefektívnu a nesústredenú činnosť okresného súdu je potrebné považovať aj obdobie od júla 2008, keď okresnému súdu bol vrátený spis z krajského súdu bez rozhodnutia o odvolaní odporkyne proti jeho uzneseniu zo 16. novembra 2007 z dôvodu, že odvolanie bolo podané proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, až do augusta 2009, keď okresný súd opätovne predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie. V priebehu tohto obdobia okresný súd po tom, čo odvolaniu proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nevyhoveli sudca, nepredložil spis na rozhodnutie krajskému súdu, ale bez rozhodnutia odvolacieho súdu ho v novembri 2008 predložil znaleckému ústavu.

Ústavný súd zastáva názor, že dôkazom neefektívnej činnosti okresného súdu boli aj početné pojednávania, ktoré okresný súd nariadil v priebehu niekoľkých rokov a na ktorých sa vykonaným dokazovaním nepodarilo zistiť skutkový stav veci, ktorý by bol podkladom pre meritórne rozhodnutie.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Okrem neefektívnej činnosti, ktorú ústavný súd identifikoval v postupe okresného súdu, neušli pozornosti ústavného súdu ani viaceré obdobia nečinnosti okresného súdu. Prvé významné obdobie nečinnosti okresného súdu v trvaní 19 mesiacov sa vyskytlo v období medzi doručením návrhu (23. augusta 2011) a výzvou okresného súdu na zaplatenie súdneho poplatku (31. marca 2003). Ďalšie, aj keď kratšie obdobie nečinnosti v trvaní takmer 4 mesiacov ústavný súd zistil v období medzi 9. aprílom 2003, keď sťažovateľ zaplatil súdny poplatok, a 26. júlom 2003, keď okresný súd určil prvý termín pojednávania. Okrem toho ústavný súd zistil aj nečinnosť okresného súdu v trvaní takmer 4 mesiacov, a to

v období od júla 2008, keď mu bol spis vrátený z krajského súdu, až do novembra 2008, keď bol spis zaslaný znaleckému ústavu.

Aj keď okresný súd vo veci konal, vykonal viaceré pojednávania, spracoval výzvy na zistenie skutočností dôležitých pre konanie, na zodpovedanie odborných otázok ustanovil znalca, rozhodol o predbežnom opatrení či vykonal aj ďalšie úkony, ústavný súd nepovažoval za podstatné množstvo úkonov, ktoré okresný súd v namietanej veci realizoval, ale v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 33/99, II. ÚS 71/01, I. ÚS 298/08) bolo preňho podstatné, či okresný súd konal efektívne, či rešpektoval zásadu procesnej ekonomiky a či vytváral podmienky na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd svojou nečinnosťou a neefektívnym postupom neprispieval a neprispel ku včasnému rozhodnutiu vo veci samej, ktorým by došlo k právoplatnému skončeniu konania, a tým aj k odstráneniu stavu právnej neistoty.

Ústavný súd zdôrazňuje, že občianske súdne konanie, ktoré bez meritórneho právoplatného rozhodnutia trvá tak dlho, ako to je v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy i čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07, III. ÚS 543/2011).

Okrem uvedeného hodnotenia veci podľa troch základných kritérií ústavný súd prihliadol aj na predmet konania (povahu veci) a jeho význam pre sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že konanie o vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva má pre sťažovateľa dôležitý význam najmä z hľadiska uplatnenia jeho majetkových práv.

Opierajúc sa o uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 60/2003 došlo k zbytočným

prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde mu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci (bod 2 výroku nálezu).

III.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, čo odôvodnil stavom právnej neistoty, v ktorej sa nachádza, a taktiež aj márnou snahou dovolať sa spravodlivosti.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 127/07).

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistenú nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu v danom prípade podľa názoru ústavného súdu prichádza do úvahy aj priznanie finančného zadost'učinenia. Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd prihliadal na dĺžku konania, povahu veci, správanie s'ťažovateľa ako účastníka konania a dosiahnuté výsledky okresného súdu. Na základe uvedeného ústavný súd považoval za primerané priznať s'ťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (bod 3 výroku nálezu). Zvyšnej časti uplatneného nároku na priznanie finančného zadost'učinenia ústavný súd nevyhovel.

Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré jeho právna zástupkyňa vyčísliła v podaní doručenom ústavnému súdu 15. mája 2012 v sume 475,93 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá predstavovala sumu 741 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2011 predstavuje sumu 123,50 € a náhrada paušálnych výdavkov za jeden úkon právnej služby sumu 7,41 € a k tomu 20 % DPH, pretože právna zástupkyňa s'ťažovateľa je jej platcom. Úhrada bola preto priznaná spolu v celkovej sume 314,18 € (bod 4 výroku nálezu).

Nárok právnej zástupkyne na úhradu tretieho úkonu právnej služby (podanie z 3. januára 2012) ústavný súd nepriznal, pretože obsah tohto podania v sebe nezahŕňal také skutočnosti, ktoré by ústavnému súdu neboli známe alebo ktoré by svojou povahou

významne prispeli k tvorbe podkladu pre rozhodnutie ústavného súdu (obdobne napr. IV. ÚS 3/05, III. ÚS 283/09, III. ÚS 543/2011).

Trovy konania v sume 314,18 € je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2012